

ဝင်းဝင်း ခင်စိမ်း

သံသရာတစ်ကွေ့.တွေ့ကြုံလေသော်

တစ်

တယ်လီဖုန်းဘဲလ်သံ မြည်လာသဖြင့် ဖုန်းနှင့် အနီးဆုံးတွင် ရှိနေသော ဒေါက်တာ ဦးမင်းဝေက ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်၍ ထူးလိုက်သည်။ ။

"ဟလို ..."

"ဦးဦးလား ... သမီး ကလျာပါ"

"ဪ အေး ကဗျာပြော သမီး"

"ဘွားသီရိက မေးခိုင်းလိုက်လို့ ... ကိုကိုရန်မျိုးဆွေ ရောက်ပြီလားတဲ့ "

"အေး သမီး သမီးကိုကို ပါလာတယ်။ ညနေကျရင် "သီတဂူ"ကို လာကြမယ် ... အစီအစဉ်ရှိတဲ့ အတိုင်းသာ လုပ်ထားပေတော့နော် သမီးလေး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

ဒေါက်တာဦးမင်းဝေသည် ပြုံးတုံ့တုံ့ မျက်နှာကြီးဖြင့် ဖုန်းကို ပြန်ချရင်း ပူပူနွေးနွေး အမိမြေသို့ ပြန်ရောက်လာသော သားဖြစ်သူကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

သားအဖချင်း မျက်လုံးချင်း ဆုံစည်း သွားကြသည်။ ။

"ဘယ်က သမီးတွေ ဘာတွေ ရနေတာလဲ ဖေဖေ သားကိုလည်း"

ပြောပြပါဦး ဖေဖေရဲ့ "

ဒေါက်တာ ရန်မျိုးဆွေက မိခင်ဖြစ်သူ၏ ပခုံးကို ဖက်ထားရာမှ ဖခင်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။ ။

"ပြောရမှာ ပေါ့ သားရယ် ဘယ်မပြောလို့ ဖြစ်မှာ လဲခု ဖုန်းဆက်တာ ဖေဖေတို့ မိဘတွေနဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ ဦးကောင်းဇံရဲ့ မြေးကလေးပဲသား ... စစ်တုန်းကတည်းက ကွဲသွား လိုက်တာ ခုမှ ပဲဆေးခန်းမှာ တွေ့ပြီး ပြန်ဆုံခဲ့ကြတာလေ"

"ဪ ... ဪ"

ဒေါက်တာ ရန်မျိုးဆွေက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေ၏။

"အဲဒီ ဦးကောင်းဇံ ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးတို့ လင်မယားခမျာ ကံဆိုး ကြရှာတယ်၊ ရှားရှားပါးပါး ရှိတဲ့ သားကလေး တစ်ယောက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆုံးသွားတော့ သူတို့ မှာ မြေးမကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ကျန်ရရှာတယ် ခုန ဖုန်းဆက်တာ အဲဒီမိန်းကလေး သားရဲ့ ... ဒီမိန်းကလေး ခမျာလည်း ကံမကောင်း ရှာပါဘူး၊ မွေးကင်းစကပဲ မိဘမဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရရှာတယ်"

"ဟင်... သူ့မှာ အမေကော မရှိတော့ဘူးလား"

"မရှိဘူးသား၊ သူ့ အမေက မီးတွင်းမှာ ဆုံးသွား ရှာတယ်လို့ ဒေါ်သီရိခင်က ပြောတာပဲ"

"ဒေါ်သီရိခင် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ မေမေ"

"ဒေါ်သီရိခင် ဆိုတာ ဦးကောင်းဇံရဲ့ ဇနီး ... ခုနက ကလေးမလေးရဲ့ အဘွားပေါ့သား"

"ဒေါ်သီရိခင်တဲ့ နာမည်က တယ်ကောင်းပါလား"

"ဒေါ်သီရိခင် ဆိုတာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး သား၊ မဟာမျိုး မဟာနွယ်ထဲက မိန်းမ တစ်ယောက်၊ နေပုံထိုင်ပုံက ထီးဟန် နန်းဟန် ကျဉ်းဆန်တယ်၊ ထက်မြက် ထူးချွန်၊ မောက်မာခြင်းလည်း ရှိတယ် ... သီတဂူ တစ်ခုလုံးကို သူ့ဩဇာ လွှမ်းခြုံပြီး ချုပ်ကိုင်ထားနိုင် စွမ်းလည်း ရှိတယ် ... သီတဂူမှာ သူ့ခင်ပွန်းကတော့ ရုပ်သေးရုပ်ပဲ သားရေ"

ဒေါ်မြလွင်က သားဖြစ်သူအား သီတဂူ မိသားစု အကြောင်းကို ပြောပြနေ၏။

"ဒါနဲ့ ဖေဖေ...ခုနက ကြားလိုက်မိပါတယ်၊ ညနေမှာ ဘာအစီအစဉ်တွေ ရှိနေတာလဲဟင်"

"ဒီလို သားရေ ဒီလို ... ဒီညနေ ဖေဖေ ဒေါ်သီရိခင်ကို သွားကြည့်ပေးရမယ့် ရက်လေ အဲဒါ သား ယူကေက ပြန်လာမယ့်အကြောင်း ပြောလိုက်မိတာနဲ့ သားကိုလည်း မိတ်ဆက်ပွဲကလေး ဖြစ်သွားအောင် သူက ဒင်နာ(ညစာ) စီစဉ်ထားတယ်"

"ဪ ... ဒီလိုလား သားက ဒီညတော့ မေမေ့

လက်ရာတွေ တစ်ဝကြီး စားပစ်လိုက်မယ်လို့ အားခဲလာတာ"

"သီတဂူက ဒေါ်ကြာညိုရဲ့ လက်ရာတွေကလည်း ထူးပါတယ် သားရယ် ... မေမေက ပြောထား ပါတယ် ..မေမေ့သားက မြန်မာ ထမင်းဟင်းကို ခုံမင် နှစ်သက်တယ်လို့ "

"ဒါဆိုလည်း စားရသေးတာပေါ့ မေမေရာ"

ကဲ ကဲ ... အဝတ်အစားလဲ သားအိပ်ခန်းလည်း အသင့် ပြင်ထားပြီး

ပြီ"

"နေပါဦး ... မေမေနဲ့ ဖေဖေ အတွက် လက်ဆောင်တွေ သားထုတ်ဦးမယ်"

ဒေါက်တာရ န်မျိုးဆွေသည် သူ့အနီးတွင် ထောင်ထားသော ဘီးတပ်သားရေသေတ္တာကြီးကို ဆွဲယူကာ သော့ဖွင့်၍ အတွင်းမှ မိဘနှစ်ပါးအတွက် ဝယ်ခြမ်းလာသော ပစ္စည်းများ ၊ အသုံး အဆောင်များ ၊ အဝတ်အထည်များကို ထုတ်လိုက်သည် ။

"ဒါတွေက မေမေ့အတွက်"

ဒေါ်မြလွင်သည် သားဖြစ်သူ ရှေ့တွင် ပုံချလာသော ပစ္စည်းပစ္စယများကို ကြည့်ကာ ရယ်လိုက်သည် ။

"သားရယ် ... မေမေ့အတွက် ရေမွှေးပုလင်းတွေပါ ဝယ်ခဲ့ရတယ်လို့"

"မှုတ်ဖူးလေ ... မေမေ မကြိုက်လည်း အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေကို ပြန်ပြီး လက်ဆောင် ပေးရအောင် လို့ ပါ"

"ဟုတ်ပြီ ... ဒါဆို ဟန်ကျတာပဲ ... ဒီနံ့သာဖြူ ယပ်တောင်ကို ဒေါ်ဒေါ်ကြီး သီရိခင်ကို ပေးရမယ် ... ဒီရေမွှေးနဲ့ လက်ကိုင်ပဝါ ကိုတော့ ကလျာနွယ်ကို ပေးရမယ်"

"ဦးလေး ကောင်းစံကိုလည်း တစ်ခုခုပေးမှ တရားမှာ ပေါ့ ... ရော့ မမြလွင် ... ဒီခြေအိတ် ရှည်ကြီး တစ်စုံသူ့ကို ပေးဖို့ ယူခဲ့ ... အသက်ကြီးတဲ့ လူအတွက် ဒီပစ္စည်းတွေက လိုတယ် ... ဆောင်းတွင်း ကလည်း ကျတော့မှာ ဆိုတော့ အတော်ပဲဟေ့"

မိခင်နှင့် ဖခင်ဖြစ်သူတို့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ဝေခြမ်းနေစဉ် ..

. ဒေါက်တာ ရန်မျိုးဆွေသည် သူ့သားရေသေတ္တာကြီး နှစ်လုံးကို ကိုင်ဆွဲ
ကာ သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ ဆွဲသွင်း သွားနေ၏။

နှစ်

သီတဂူသည် ကန်တော်ကြီးဟောင်း တစ်နေရာရှိ ကြီးမား ခုံညားသော တိုက်ခံအိမ်ကြီး တစ်ဆောင် ဖြစ်၏။

သီတဂူသည် ကြီးမား ကျယ်ဝန်းသော ခြံဝင်းကြီးထဲတွင် နှစ်ချို့ပင်ကြီးများ ၏ အရိပ်အမိုး တို့ ကြောင့် အေးစိမ့်၍ နေသည် ။

အိမ်ရှေ့ရှိ အလှစိုက်ပန်းပင် တို့ ကလည်း အဖူးအစုံ အပွင့် အရောင်အသွေး စုံလင်စွာတို့ ဖြင့် ပွင့်ဖူး ဝေဆာ၍ နေကြပေသည် ။ ဆန်းပြား ထည်ဝါသော သီတဂူ အိမ်ကြီး၏ အတွင်းတွင် အိမ်ဖော် နှစ်ယောက်မှာ ယနေ့ အထူး အစီအစဉ်အတွက် လှုပ်ရှားနေရသည် မို့ အမောဆိုမတတ် ဖြစ်နေကြ ရပေ၏။

သီတဂူ၏ အရှင် ဩဇာ ထက်မြက်သော သခင်မကြီးဒေါ်သီရိခင်သည် ကတ္တီပါ ဖုံလုံးကို လက်ထောက်၍ ထိုင်ကာ လက်ညှိုး တထိုးထိုးနှင့် စီမံခန့်ခွဲမဆုံး ဖြစ်နေသည် ။

ဒေါ်သီရိခင်၏ ခင်ပွန်း ရေခဲတုံးကြီး ဦးကောင်းဇံကတော့ ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ ဇနီးသည် လုပ်ဆောင် နေသမျှကို မတုံ့မလှုပ် ကျောက်ဆစ်ရုပ် သဏ္ဌာန်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေ၏။

သီတဂူအိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ် တစ်ခုသော အပျိုဆောင် အိပ်ခန်းတွင် ဘဲဥပုံ မှန်တင်ခုံကြီး ရှေ့၌ မိန်းမပျိုကလေး တစ်ဦးက ထိုင်နေ၏။

သူသည် သူ့မျက်နှာကို အနေအထား အမျိုးမျိုးလုပ်၍ ကြည့်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ နံရံကပ် ဗီရိုဆီသို့ သွားကာ သော့ဖွင့်၍ ဗီရိုတံခါးကို ဟင်းလင်း ဖွင့်လိုက်သည်။

ဗီရိုထဲတွင် အထပ်ထပ် ရှိနေသော အဝတ်အထည်များကို တစ်စုံပြီး တစ်စုံ ထုတ်ယူကာ မှန်ရှေ့တွင် သူ့ကိုယ်၌ ကပ်ကြည့်လိုက်၊ စိတ်ကြိုက် မတွေ့လေဟန်ဖြင့် ခုတင်ပေါ်သို့ လုံးထွေး၍ ပစ်လိုက်နှင့် ကြာတော့ ခုတင်ပေါ်တွင် အဝတ်အထည်များ တောင်လို ပုံလာပါ၏။

"မမကလျာ"

"ဘာလဲဟဲ့ မိချွက်ဝါရဲ့ ... ဒီမှာ အဝတ်အစား ရွေးမရလို့ စိတ်ညစ်ရ တဲ့ အထဲ .."

သူ့ကို မရဲတရဲကလေး ခေါ်လိုက်သော အိမ်ဖော်မကလေးကို ကလျာ နွယ်က ငေါက်ငေါက် ငမ်းငမ်း ပြောလိုက်သည်။

"မေမေကြီးက ခုလာခဲ့လို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ ပါ"

"ရှုပ်ကို ရှုပ်တယ် ... မိန့်ခွန်းခွေလို့ ပဲ မပြီးနိုင်ဘူး"

ကလျာနွယ်သည် ပါးစပ်က ပွစိပွစိ လုပ်ရင်း အောက်ထပ်ဆီသို့ ဆက်နွယ် ထားသော ကျွန်းလှေကားကြီး ပေါ်မှ ဆောင့်ဆောင့်အောင့် အောင့် ဆင်းလာ၏။ ဒေါ်သီရိခင်သည် ငွေရေဖလားနှင့် ရေသောက် နေရာမှ သူ၏ မြေးမကို စူးစမ်းသလို ကြည့်လိုက်သည်။

"ဘာလုပ်နေတာလဲ ကလျာနွယ် ... တစ်ခါတည်း ဆင်းကို မလာနိုင် တော့ဘူး"

"ဘွားသီရိပဲ ညနေဝတ်ဖို့ အဝတ်ရွေးခဲ့ဆို"

စူတူ မူတူ အမူအရာ ကလေးဖြင့် ကလျာနွယ်က ပြောလိုက်သည်။ ။

"ရွေးလို့ မပြီးသေးဘူးလား"

"ဟင့်အင်း"

"မြတ်စွာဘုရား ... ညည်းလေးမှာ ဒီလောက်ပဲ အဝတ်အထည် ရှား
နေသလားဟင်"

"စိတ်ကြိုက် မတွေ့တာပါ"

"ဟဲ့ ... တစ်လောကမှ ကျောင်းတက်ရင် ဝတ်ဖို့ ချုပ်တဲ့ အဝတ်
ဆယ်စုံကော၊ အဲဒါတွေ ဘယ်ရောက်သွား ခု သွားယူလာခဲ့စမ်း"

ကလျာနွယ်သည် လှစ်ခန့် အဖွားဖြစ်သူ၏ ရှေ့မှ ပြေးထွက်ခဲ့ပါသည်။

။

"ဒီလိုဝတ်၊ ဒီလိုနေ ဒီလိုထိုင်နဲ့ ပုံစံချလို့ ပဲ မပြီးနိုင်ဘူး..၊ ဟွန်း ... သိ
မယ် ... အခွင့်အရေး ရလို့ ကတော့ မိကလျာတို့ ဇက်ကြိုး လွှတ်လိုက်ပြီ
သာမှတ် ဘွားသီရိရေ"

ကလျာနွယ်သည် ရင်ထဲတွင် မကျေချမ်းမှုတွေကို ခံစားရင်း ခုတင်
ပေါ်တွင် ပုံထားသော အဝတ်များ ထဲမှ ဆယ်စုံကို ထုတ်ယူပြီး သူ့အဘွား
ဖြစ်သူ၏ ရှေ့မှောက်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ ။

"ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်းပါ မိန်းကလေးလား အဝတ်အစားတွေကို
လုံးထွေးပြီး ယူလာတယ် ..ညည်းလေးက ဘဲမပဲ ... ညည်းလေ. မိန်းမပီ
သဖို့ တော့ အများကြီးလိုတယ် ငါတို့ အမျိုး.."

"ဘွားသီရိ ... မျိုးမစစ်မက မွေးတဲ့ သမီးလို့ တော့ ကလျော့ကို မ
ချိုးနှိမ်နဲ့ နော် ကလျာ မခံနိုင်ဘူး"

"အောင်မယ်တော် ... နှုတ်သီးကောင်း လျှာပါး ရှိလိုက်တာ သေးသေးတင် မခံချင်တဲ့ စိတ်ကတော့ ငါနဲ့ တူပါတယ် ... ဖြုတ်စပျင်းတောင်း နိုင်ပြီး မိန်းမ မဝီသတာကတော့ ငါတို့ အမျိုးမှာ မရှိဘူး ... ကဲပါ ညည်းလေးနဲ့ အခြေအတင် ပြောနေရင် သံသရာဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ... ရော့ ... ဒီသခွားရောင် ဝတ်စုံကို ညကျရင်ဝတ်၊ သူနဲ့ လိုက်တဲ့ မြတစ်ဆင်စာကို ငါထုတ်ပေးမယ် ... ဟဲ့ ရွက်ဝါ ... ငါ့ကို ထူစမ်း"

အနီးတွင် ယပ်ခပ်ပေးနေသော ရွက်ဝါက ဒေါ်သီရိခင်ကို ဖေးကူ၍ မထူပေးလိုက်သည်။ ။ ဒေါ်သီရိခင်သည် နာနေသော သူ့ဒူးကို လက်ဖြင့်ပွတ်ကာ ပွတ်ကာဖြင့် မီးခံသေတ္တာဆီသို့ သွားပြီး ခါးကြားက သော့ကိုဖြုတ်၍ ဖွင့်လိုက်သည်။ ။ မီးခံသေတ္တာထဲတွင် ရှိသော ရတနာ အစုံစုံထဲမှ မြကို စိန်ခြယ်ထားသော လက်ဝတ်လက်စား တစ်စုံကိုသူက ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ။

ကတ္တီပါ ကတ်ဘူးထဲတွင် အဖိုးအနမတဂ္ဂ ထိုက်တန်သော ရတနာ ပစ္စည်းတို့ သည် အရောင်တွေ ဖိတ်ဖိတ် တောက်နေပါ၏။

"ရော့ ဒါမိဘမျိုးရိုး စဉ်ဆက် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်လာတဲ့ ရတနာ ပစ္စည်းတွေနော် ... မပျောက်မရှုအောင် ဝတ်၊ ဧည့်သည် ပြန်တာနဲ့ စနစ်တကျ ဘူးထဲပြန်ထည့်ပြီး ငါ့ကိုလာအပ်"

ကလျာနွယ်သည် မကြည်မလင် မှုန်ကုပ်ကုပ် မျက်နှာဖြင့် သူ့အဘွား၏ လက်မှ ရတနာ ပစ္စည်းဘူးကို ယူ၍ လှည့်ထွက် သွားမည့်ဟန် ပြုလိုက်သည်။ ။

"ဒီမှာ ... မသွားနဲ့ ဦး၊ ပြောစရာ ကျန်သေးတယ်"

ကလျာနွယ်က လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းကို ပြန်ရပ်သိမ်းပြီး အဘွားဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"တို့ အဖို့ အမျိုးကောင်း သားသမီး တွေ့ရခဲတယ် လာတဲ့ ဧည့်သည် က နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘူး နော် ..ညည်းလေး အပိုး ကျိုးပါစေ မျက်နှာပျက်အောင် မလုပ်နဲ့ ဒါပဲသွားတော့"

ကလျာနွယ်သည် တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွဲပြီးမဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့နှင့် သူ့အိပ်ခန်း ရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ ပြန်တက် လာခဲ့တော့သည်။ ။

"ကိုကောင်းဇံ"

"ဗျာ"

"ရှင့်မြေးမ အချိုးကို မြင်တယ် မဟုတ်လား"

"အင်း ကြည့်နေတာပဲ မြင်တာပေါ့ ဗျာ"

"ရှင် အဲဒီမှာ ထိုင်ပြီး၊ ရေခဲတုံး လုပ်မနေနဲ့ "

"မသီရိနွယ်ဗျာ ... ကျုပ်က ဘာလုပ်ရဦးမှာ တုံး ... ကျုပ် တစ်သက် လုံး ဒီလိုနေတတ်တဲ့ ဥစ္စာ"

"တစ်သက်လုံး နေတာ တော့ထား ... ရှင့်ကို ကျွန်မဘာမှ မပြောလို ဘူး၊ ခုဟာက အရေး ကြီးတယ်၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ မျက်ကွယ်မပြုခင် လုပ် သင့် လုပ်ထိုက်တာတွေ လုပ်ခဲ့ရမှာ ရှင့်"

"ခု မင်းလုပ်နေပြီပဲ မသီရိရာ"

"ရှင်ဟာ တော်တော် ခက်တဲ့ လူပဲ ... ဟင်း ..ဒါကြောင့်ပဲ ကျွန်မမှာ အသက်ကို ဆွဲဆန့်နေရတာ ... ဘာမှ စိတ်အေးစရာ မရှိဘူး ... ကျွန်မ များ မရှိရင် သီတဂူတော့လား ပြောင်းပြန်ဖြစ်မှာ သေချာတယ်"

"မသီရိကလည်း ဗျာ ... ဒါချည်း ပြောနေတော့တာပဲ။ မောလှပါ တယ် ... ခင်ဗျားမှာ ရောဂါကြီးနဲ့ စိတ်ကိုလျော့ စိတ်ကိုလျော့ထား"

ဒေါ်သီရိခင်သည် ခင်ပွန်းသည် လူအေးကြီးကို မျက်စောင်းတစ်ချက် နက်နက်ထိုးလိုက်ပြီး သူ့ ကတ္တီပါဖုံပေါ်တွင် သွားလှဲလိုက်သည်။ သူ့ရင် ထဲမှာ မကျေနပ်မှုတွေ အုံကြွ လာလေတိုင်း တစ်ဦးတည်းသော သူ့ သား ငယ် မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာ၏။

"ဘုန်းခန့် ... ဘုန်းဝေခန့် သင်း ပေးသွားတဲ့ ဒုက္ခက ငါ့ကို ခုအထိ လောင်တုန်း ကြိုက်တုန်း ပါပဲလား"

"မမသီရိ"

"ဘာလဲ ကြာညို"

ခါးကလေးရှေ့ ကိုင်း၍ သူ့အနီးတွင် ရပ်လာသော အမျိုးသမီးကြီးကို ဒေါ်သီရိက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

"ထမင်းစားပွဲ ပြင်ပြီးပါပြီ ဘာလိုသေးလဲလို့ မမသီရိ ကြည့်ပေးပါဦး ရှင့်"

"မကြည့်လို့ ဖြစ်မလား ... ကြည့်ရဦးမှာ ပေါ့ ..ငါ့ကိုထူဦး"

ကြာညိုက ဒေါ်သီရိခင်ကို ထူမပေးလိုက်သည်။

ကြီးမား ကျယ်ဝန်းသော ထမင်းစားခန်းကြီး ထဲတွင် ၊ ဘဲဥပုံ ကျွန်း စားပွဲကြီးက နေရာ ယူထား၏။ ဒေါ်သီရိခင်သည် စားပွဲကို တစ် ပတ်လည်အောင် ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ပိတ်လိုက်သည်။

"အားလုံး ပြည့်စုံတယ်၊ ညည်း တော်ပါပေတယ် ကြာညို"

ဒေါ်ကြာညိုကို သူက ချီးကျူးလိုက်သည်။ ။

"ဟင်းတွေကော ကျက်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဟင်းချိုတစ်ပွဲပဲ ကျန်ပါတော့တယ်"

"အေး အေးဧည့်သည် တွေ လာရင် ကိုယ့်ဘက်က ဝတ္ထုရား ကျေပွန် ပါစေနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါ မမသီရီ"

"ရွက်ဝါကို နံ့သာတုံးတွေ သွေးခိုင်းထား ... ငါ နှစ်ချက်တီးရင် ရေချိုးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မမသီရီ .."

ဒေါ်သီရီခင်သည် ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်လျှောက်ရင်း အပေါ်ထပ်က သူ့ မြေးမ အိပ်ခန်းဆီသို့ တစ်ချက် မော်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"မိကလျာ ... ဘာလုပ်နေလဲ မသိဘူး"

"စောစောက ကျွန်မ တက်ကြည့်တော့ အိပ်နေတယ် မမသီရီ"

"ဪ ... သူက အိပ်နိုင်သေးသကိုး ... မြေးအဘိုး နှစ်ယောက်စလုံး အတော်လည်း အပူအပင် ကင်းကြပါပေတယ် ... ကောင်းပါတယ် ... ကောင်းပါတယ်"

ဒေါ်သီရီခင်သည် ခပ်ငဲ့ငဲ့ ပြောဆိုပြီး သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင် ရောက် သွားတော့သည်။ ။

သုံး

လည်ကတုံးအင်္ကျီ အဖြူရောင် လက်ရှည်နှင့် ယောပုဆိုး နီညိုရောင် ကလေးကို ဝတ်ဆင် ထားသော သားဖြစ်သူ အိပ်ခန်းထဲက ထွက်လာသည် ကို ကြည့်ကာ ဒေါ်မြလွင်က ပြုံးလိုက်သည်။ ။

"မေမေက သားကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီး ပြုံးနေလိုက်တာ၊ သားတောင် မနေတတ် တော့ဘူးဗျာ..."

"မေမေ သား ခန့်ချောကြီးကို ကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်နေတာပါကွယ်"

"အင်း ... ဒီပုံကိုမြင်ရင် ကြီးကြီး သိရိခင် မင့်သားကို မြေးသမက် ရွေးလိုက်မှာ သေချာတယ် မမြဲလွင်ရေ"

သူ့ ကိုယ်ပေါ်တွင် တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ဝတ်ရင်း ဒေါက်တာ ဦးမင်းဝေက ပြောလိုက်သည်။ ။

"သေချာတာပေါ့ ရှင် အဟင်း ဟင်း ဟင်း"

"ဟာ ဘာတွေလဲ သားတောင် လိုက်ရမှာ တောင် ကြောက် လာပြီ ... သား ဒုက္ခ ရောက်မယ့်ကိန်း ဆိုရင် မလိုက်တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ် မေမေ"

"ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ သူတို့ က လူကောင်းတွေပါ ... မိန်းကလေး ကလည်း သိပ်တင်းကျပ်တဲ့ စည်းမျဉ်းတွေအောက်မှာ နေ

နေရတာမို့ သနားစရာ ပါကွယ် ... ဟိုရောက်ရင် သားတွေပါလိမ့်မယ်"

"ကဲ သားအမိတွေ သွားကြရအောင်"

ဒေါက်တာ ဦးမင်းဝေက သူ့ စကား အဆုံးတွင် သူ၏ ဆေးအိတ်ကြီးကို ကောက်ကိုင် လိုက်သည်။ ။

"ပေး ဖေဖေ ဆေးအိတ်ကို သားကိုင်မယ်"

ဒေါက်တာရန်မျိုးဆွေသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ လက်မှ ဆေးအိတ်ကို လက်ပြောင်း ယူလိုက်သည်။ ။ မကြာမီ ဒေါက်တာ ဦးမင်းဝေတို့ သားအမိ သားအဖ သုံးယောက်ကို တင်ဆောင်ထားသော ကားကလေးသည် ကန်တော်ကြီးဘက်သို့ ဦးတည် မောင်းနှင်နေပြီ ဖြစ်တော့သည်။ ။

"အဲဒီ ဘာ ဦးကောင်းဇံတို့ လက်ရှိ ဘာအလုပ်တွေများ လုပ်နေသလဲ မေမေ"

"ကိုယ်တိုင်တော့ မလုပ်ဘူး သား၊ ခင်ရာ မင်ရာတွေရဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာ တော့ ရှယ်ယာတွေ ထည့်ထားတယ်။ သူတို့ အနေနဲ့ က ဘာမှ မလုပ်လဲ တစ်သက်မက ထိုင်စားနိုင်တဲ့ သူတွေ သားရဲ့ ... သူတို့ မှာ အတွင်းပစ္စည်း ဆိုတာ နည်းနည်းနောနော ရှိတာ မဟုတ်ဘူး "

ဒေါ်မြလွင်က သားငယ် မေးခွန်းကို အဖြေ ပေးလိုက်သည်။ ။ သားအမိ သားအဖ သုံးယောက် စကားတွေ ဟိုရောက် သည် ရောက် ပြောကြရင်းနှင့် ကားသည် သီတဂူ ခြံဝင်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့သည်။ ။ ခြံကြီးဝင်းကြီးနှင့် သစ်ကြီးဝါးကြီးပင်တွေ အုပ်ဆိုင်းနေသော သီတဂူကို ကြည့်ပြီး ဒေါက်တာရန်မျိုးဆွေကခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည် ကို မိခင်ဖြစ်သူကပြုံး၍ ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။ ။

"သားက သီတဂူကိုကြည့်ပြီး ဘာတွေ သဘောကျ နေတာလဲဟင်"

"ခုခေတ် ပေါက်ဈေးနဲ့ ဆိုရင် သီတဂူက နည်းမှာ မဟုတ်ဘူး လို့ တွေးကြည့် မိနေတာပါ မေမေ"

"တစ်လောက သိန်းထောင့်ငါးရာ လာပေးတာတောင် ကြီးကြီး သီရိ ခင်က မရောင်းဘူး သား"

ဒေါက်တာ ဦးမင်းဝေက ဝင်ပြောလိုက်သည် ။ ထိုစဉ်မှာ ပဲ သီတဂူ ၏ ခိုင်ခံ့သော ကြေးနီရောင် ဝင်းတံခါးကြီးသည် ဟင်းလင်း ပွင့်လာ၏။

"မောင်းဝင်ပေတော့ သားရေ တံခါးတော့ ပွင့်သွားပြီ"

"တံခါးက စက်ခလုတ်နဲ့ တူတယ်နော်"

"သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ သားရယ် ... ကြီးကြီး သီရိခင်က သူ့အိမ်ကို စိတ် အချရဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံး လုပ်ထားတာ မင်းမြင်ရ ပါလိမ့်ဦးမယ်"

ဒေါ်မြလွင် ကတော့ တပြုံးပြုံးနှင့် အတော့်ကို သီတဂူကို သဘောကျ နေပုံရ၏ ။

သီတဂူအိမ်ကြီး၏ ဆင်ဝင်ရှေ့တွင် ကားရပ်လိုက်သည် နှင့် အသင့် စောင့်နေသော မိန်းကလေး တစ်ဦးက ဦးညွှတ် ရိုသေစွာဖြင့် ပြောလာ သည် ။

"ဘာဘတို့ ... ကြီးကြီးတို့ ... ကိုကိုလေးတို့ အိမ်ထဲကို ကြွပါရှင် ... မေ မေကြီးတို့ ဧည့်ခန်းမှာ စောင့်နေကြပါတယ်"

"အေး အေး ... ရွက်ဝါ"

မကျည်းစေ့ကွက် ရင်စေ့အင်္ကျီ လက်ရှည်နှင့် ထဘီကို အထက်အောက် ဆင်တူ ဝတ်ထားသော ဆံရစ်ဝိုင်းကလေးနှင့် မိန်းကလေးကို ကြည့် ပြီး ဒေါက်တာ ရန်မျိုးဆွေ၏ မျက်စိထဲတွင် ဆန်းနေသည် ။ အင်း စရစ်

ဝိုင်းနဲ့ မိန်းကလေး ဒီခေတ်မှာ မြင်ရခဲတော့တဲ့ မြန်မာ့ ဆံပင်အလှပဲ။
ရန်မျိုးဆွေသည် သူ့အတွေးနှင့်သူ သူ့မိဘနှစ်ပါး နောက်မှ ကပ်လိုက်
လာ၏။

"ကြွကြပါ ... ကြွကြပါ ... ကြီးသီရိက မောင်မင်းဝေတို့ သားအမိ
သားအဖတွေကို တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေတာ ..."

စိန်ကတ္တီပါနက်ပါရောင် ဖုံတစ်ခုတွင် ခန့်ခန့်ကြီး ထိုင်နေသော ဘီး
ဆံပတ်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးက ခရီးဦးကြို ပြုလိုက်သည် ။ သူနံဘေးတွင်
သခွားရောင် အီတလီပိုး အက်ဒီဝမ်းဆက်နှင့် ဆံပင်ကို ဖွတ်မြီးနှစ်ဖက်
ခွထိုး၍ ရှေ့သို့ ချထားနေသော မိန်းမပျိုကလေး တစ်ဦးက ထိုင်နေ၏ ။

သူတို့ နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တော့ ပိန်ပိန်ပါးပါး အသားညိုညို
အမျိုးသားကြီး တစ်ဦးက ထိုင်နေသည် ။ ဒါ ... ဒေါ်သီရိခင်၊ ဦးကောင်းဇံ
နဲ့ သူတို့ မြေး ကလျာနွယ်တို့ ပဲ ဖြစ်မယ်၊ အင်း ကောင်မလေး ဝတ်စား
ထားပုံကို မြင်ရတာ ငါ ရတနာပုံခေတ်ကို ရောက်သွားသလိုပဲ ခံစားမိတ
ယ်။

သူ့အတွေးနှင့်သူ ပြုံးလိုက်မိသည် ကို ကောင်မလေးက မည်သို့ သ
ဘောပေါက်သွားသည် မသိ။ ဟွန်ခနဲ မျက်စောင်းထိုးကာ မျက်နှာကို
တစ်ဖက်သို့ လွှဲဖယ်သွား၏။

"ဟဲ့ ... ကလျာနွယ် ... ငူငူကြီး လုပ်နေရလား ဧည့်သည် တွေကို နေ
ရာထိုင်ခင်း ပေးလေ"

"နေပါစေ ကြီးသီရိရယ် ... မြတို့ က သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ သမီး
ကလေး နေတတ်သလို နေပါစေ၊ သား ထိုင် ... ဒါ ကြီးသီရိခင်တဲ့
သူလေးကတော့ တစ်ဦးတည်းသော မြေးကလေး ကလျာနွယ်လေ ..ဒီဘ
က်ကတော့ ဘာ ဦးကောင်းဇံပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ"

ခေါင်းကလေး ဆတ်ခနဲ ညိတ်၍ အားလုံးကို အသိအမှတ်ပြုပြီးမှ ရန်မျိုးဆွေလည်း ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"သားကြီး ရန်မျိုးဆွေက လူချော လူခန့်ကြီးပဲ၊ ခေတ်ပညာကလည်း အထွတ်အထိပ် ရောက်နေပြီ ဆိုတော့ သိပ်ကို သတိထား ရတော့မယ် ... ခုခေတ် မိန်းမလည် သိန်းကြွယ်တွေက အပေါ်သား ဒါနဲ့ ခရီး ရောက်မဆိုက် မေးရဦးမယ် ... အတွယ်အတာ တွေတော့ ရှိမနေသေး ပါဘူးနော်"

"မသိရီ နှယ်ဗျာ ... ဘယ်နှယ်"

"ရှင် အသာနေစမ်းပါ ကိုကောင်းဇံ ကျွန်မက အမျိုးကောင်း သားက လေး တစ်ယောက် အတွက် ပူပင်တာ အပြစ် မဟုတ်ပါဘူးရှင်"

ဒေါ်သီရိခင်က သူ့ခင်ပွန်းကို လှည့်၍ ပြောကာ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွဲပြီး ရန်မျိုးဆွေတို့ သားအမိဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ရှက်ဝဲဝဲမျက်နှာ ဖြစ်နေသော သားဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်မြလွင်က ရယ်မောကာ သားလက်ကို ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ဒေါ်သီရိခင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"မြသားကလေးက လိမ္မာပါတယ် ကြီးသီရိရယ် ဒီနေ့အထိ . မိန်းမဆိုတာ စိတ်ကူးထဲမှာ မထည့်သေးဘူး ... တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူ့စာနဲ့ ပဲ သူလုံးပန်း နေတာရှင်"

"ကောင်းပါလေတော် ကောင်းပါလိမ့် ..ကဲ ... ကလျာက သမီးအစ်ကိုကြီးကို ပျင်းမနေအောင် ဧည့်ခံလိုက်ပါဦး ... ဘွားသီရိတို့ က လူကြီးချင်းတွေ စကား ပြောကြမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သမီးကလျာ ... မောင်ရန်မျိုးဆွေကို ဘိုးဘိုးရဲ့ ပြတိုက်ခန်း လိုက်ပြ
လိုက်ပါဦး စန္ဒရားပေါ်မှာ သော့တွဲရှိတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘိုးဘိုး"

"ညီမလေးနောက်ကို လိုက်သွားပြီး ကြည့်လှည့် ... ဘာဘရဲ့ ပြတိုက်ခ
န်းက စိတ်ဝင်စားဖို့ သိပ်ကောင်းတယ်"

ရန်မျိုးဆွေလည်း မငြင်းသာတော့ဘဲ ကလျာနွယ်ဆီသို့ ထလျှောက်
ခဲ့သည်။ ။

"လာ ကိုကိုရန်မျိုးဆွေ"

ကလျာနွယ်သည် စန္ဒရားခုံပေါ်မှ သော့တွဲကိုယူပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်နှင့်
ဆက်နွယ်ထားသော ကျွန်းလှေကားကြီး ဆီသို့ လျှောက်သွား၏။

ဒေါ်သီရိခင်သည် သူ့မျက်စိထဲတွင် လိုက်ဖက်ညီနေသော ရန်မျိုးဆွေ
နှင့် သူ့မြေးမ ကလျာနွယ်ကို ကြည့်ကာ ပီတိတွေဖြာပြီး ခေါင်းတညိတ်
ညိတ် ဖြစ်နေသည်။ ။

ရန်မျိုးဆွေသည် ကလျာနွယ်၏ နောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။ ။ လှေကား
ကြီး၏ အဆစ်ချိုး နေရာသို့ ရောက်သည့် အခါတွင် ကလျာနွယ်က ရန်
မျိုးဆွေကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ကိုကို ရန်မျိုးဆွေ"

"ဗျာ"

"သီတဂူကို ဘယ်လိုမြင်လဲဟင်"

"ဒီအိမ်ကြီးကို မေးတာလား အင်း ခုံညားတယ်၊ အေးချမ်းတယ်၊ သာ
ယာတယ် ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ ကလျာနွယ်"

"ဘယ်လိုမြင်လဲ ဆိုတာ သိချင်လို့ ပါ"

"တို့ ဖြေတဲ့ အဖြေက မှန်ရဲ့ လား"

"တစ်ခုပဲ မှန်တယ် ခုံညားတယ် ဆိုတာလေ"

"ဒါဆိုရင် ... သာယာတယ်၊ အေးချမ်းတယ် ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး ပေါ့
ဟုတ်လား ကလျာနွယ်"

"ဟုတ်တယ်" ကလျာနွယ်က စကား မဆက်တော့ဘဲ လှေကားထစ်
များ ပေါ်သို့ ။ ရန်မျိုးဆွေသည် သီတဂူနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်စား
ခြင်း ရှိနေပြီမို့ သူ့ နောက်သို့ အပြေးကလေး လိုက်တက်ကာ မေးလိုက်
သည် ။

"သီတဂူမှာ ဘာတွေများ မငြိမ်းမချမ်း ဖြစ်နေလဲ ကလျာနွယ်"

"အင်း ပြောရမယ် ဆိုရင် ... ကလျာ လူဖြစ်ဖို့ အခြေအနေ ပေးလာ
ကတည်းကပဲ ငြိမ်းချမ်းမှုတွေ၊ သာယာမှုတွေ အရှင်း မရှိခဲ့တော့ဘူး ကို
ကိုရန်မျိုးဆွေ၊ လူတွေက အသက် ရှိနေကြပေမဲ့ စက်ရုပ်တွေလိုပဲ၊ ဒီ
စက်ရုပ်တွေထဲမှာ ကလျာနွယ် ဘဝက ပိုပြီး ဆိုးပါသေးတယ် ... ဒီမှာ
ကြည့်လေ ... ခေတ်နဲ့ လိုက်လျော ညီထွေအောင် နေရတဲ့ အဆင်အပြင်
အသွင်မျိုး ကလျာနွယ် ကိုယ်ပေါ်မှာ ကိုကို ရန်မျိုးဆွေ ဘာတစ်ခုကို
တွေ့သလဲဟင်"

ကလျာနွယ်က ရုတ်တရက် ရန်မျိုးဆွေ၏ ရှေ့တွင် ကာရပ်လိုက်ပြီး
သူ့ကိုယ်ဟန်ကို ပြလိုက်သည် ။

"အင်း ... ဝတ်စားဆင်ယင် ထုံးဖွဲ့မှုတွေက ခေတ်နဲ့ အပြိုင် မဟုတ်
ပေမဲ့ ကလျာနွယ် ခုဝတ်စား ထားကြည့်လို့ က ဆင်းပါတယ်၊ ဣလည်း
ရပါတယ် ...ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"တော်စမ်းပါ ရှင်ကြီးလည်း ဒေါ်သီရိခင်တို့ နဲ့ တစ်သွေးတည်း တစ်သံတည်းပဲ၊ တော်ပြီ ... တော်ပြီဘာမှ ဆက်မပြောတာဘဲ ကောင်းတယ်"

ကလျာနွယ်သည် နှုတ်ခမ်းစု၍ စိတ်ကောက်ကာ ရှေ့ကနေ ခြေကို ဆောင့်နင်း၍ စကြိုကလေး အတိုင်း လျှောက်သွားနေ၏။ ရန်မျိုးဆွေလည်း ရယ်မောရင်း ခေါင်းကုပ်ကာ သူ့နောက်သို့ ထက်ကြပ် မကွာလိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ။

မကြာခင် ကနုတ်ပန်းတွေ ဖော်၍ လှပခိုင်ခံ့စွာ ပြုလုပ်ထားသော တံခါးကြီးနှစ်ချပ် ပိတ်ထား နေသည့် အခန်းတစ်ခန်း ရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ။

ကလျာနွယ်က သူ့လက်ထဲက ကြေးသော့ကြီးဖြင့် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် မီးခလုတ်ကို ဖွင့်သည်။ ။ ပွင့်သွားသော တံခါးမှ ကြည့်လိုက်သည် တွင် လင်းဖြာနေသော မီးရောင်အောက်၌ ရှေးဟောင်း လက်ရာပစ္စည်း အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံတို့ စီကာရီကာ ရှိနေသည်ကို အံ့အားသင့်စွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ။

"ဒီရှေးဟောင်းလက်ရာ ပစ္စည်းတွေက ဘိုးဘိုးရဲ့ အသက်၊ ဒီအခန်းက ဘိုးဘိုးရဲ့ ကမ္ဘာ ... နေ့ရှိသရွေ့ ဒီအခန်းမှာ ပျော်မွေ့တယ်"

"အင်း သိပ်လှတဲ့ ကိန္နရီ ကိန္နရာရုပ်ကလေး တစ်စုံပါလား"

ဆေးရောင် ပြောင်းလဲနေသော တစ်တောင်ခန့် အမြင့်ရှိ ပန်းပုရုပ်ကလေး တစ်စုံကို ရန်မျိုးဆွေသည် စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကြည့်ရှု နေမိလိုက်သည်။ ။ ကလျာနွယ်က ခပ်မဲ့မဲ့ မျက်နှာကလေးဖြင့် ပြောလိုက်သည် က ...

"ဒီအရပ်တွေကို ကိုကိုရန်မျိုးဆွေက စိတ်ဝင်စားတယ် ဟုတ်လား ... အဟင်း ကလျာတို့ ကတော့ ဖုန်သုတ်ရတာတောင် ရှုပ်လို့ ... ကြည့်မရပြီ"

စိန်နောတာ"

"ဒါ မြန်မာမှုလက်ရာ၊ ဘယ်လောက်တန်ဖိုး ရှိတယ်မှတ်သလဲ ဒီ လောက် လက်ရာ ပြောင်မြောက်ပြီး ရှားပါးတဲ့ အရုပ်မျိုးကို မပျောက်မ ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းထားရမှာ ၊ အမျိုးသားရေး တာဝန်ပဲ ကလျာ ကလျာတော့ သိမလား မသိဘူး ... နိုင်ငံခြားတွေကို ဒီပစ္စည်းမျိုးတွေ ခိုး ထုတ်ပြီး စီးပွား ရှာနေကြတာ ... နိုင်ငံခြားသားတွေ ကလည်း ရှေးဟော င်း လက်ရာဆိုရင် ဘယ်လောက် ပိုက်ဆံပေးရ ပေးရ လိုက်ဝယ်နေကြ တယ်"

"ဟင် ... ဟုတ်လား ကလျာတော့ မသိပါဘူး ... ဒါဆို ... ဒီအခန်းထဲ က ဘိုးဘိုး ပစ္စည်းတွေ သိပ်တန်ဖိုး ရှိနေမှာ ပဲနော်"

"ဟုတ်တာပေါ့ ... ကိုယ်ဖြင့် တန်ဖိုးတောင် ဖြတ်လို့ ရမယ် မထင်ဘူး ... ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ... ဒီအဋ္ဌာဝက ရုပ်ကြီး ဆိုရင် လက်ရာမြောက်လွန်း လို့ အသက် ဝင်နေသလိုပဲ ထင်ရတယ်"

"ဟင့်အင်း ... အဝတ် ပြန်အုပ်လိုက်ပါ ... သူ့ကိုကြည့်ရင် ကလျာ ည ည အိပ်မပျော်လို့ "

ရန်မျိုးဆွေက ရယ်မောရင်း အဋ္ဌာဝက ဘီလူးရုပ်ကြီးပေါ်တွင် ကတ္တီ ပါဖောင်ကြီးကို လွှမ်းခြုံ ပေးလိုက်သည် ။

"ဒါကကော"

နောက်ထပ် ကတ္တီပါစောင်ကို ဖယ်လိုက်ရာ လူတစ်ရပ်နီးပါးရှိသော ယမင်းရုပ် တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

"ရွှေရင်သိမ်းသစ်၊ လှတင့်ဝေဆာ၊ ဒေဝစ္ဆရာ ဆိုပါလား ... လှလိုက် တဲ့ ပန်းပုရုပ်ကြီး အသက် ဝင်နေသလိုပဲ အချိုးအစား ကလည်း ကျနေ

လိုက်တာ"

ရန်မျိုးဆွေမှာ ပန်းပုရုပ်ကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ရင်း ရင်သပ်အံ့သြ၊ ရှုမောမဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ။

"ဒီအရုပ်က ကလျော့ဖေဖေရဲ့ လက်ရာလို့ ဘိုးဘိုးကပြောတယ် ... ဒီအရုပ်နဲ့ ပြိုင်ပွဲဝင်တာ ဖေဖေ ပထမဆု ရခဲ့တယ်လေ ဒီပန်းပုရုပ်ထဲက ပုံတူမိန်းကလေး ရှိတယ်ဆိုရင် ကိုကိုရန်မျိုးဆွေ ယုံမလားဟင်"

"ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ... ဒီလောက်တောင် ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင် လှနေတာ"

"ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ သူက ကလျာရဲ့ မေမေ ပဲလေ"

"ဟင်"

ရန်မျိုးဆွေ အံ့အားသင့်၍ ကလျာနွယ်ကို ကြည့်နေသည်။ ။

"မယုံသေးဘူးလား ... မေမေ ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် ဒီသီတဂူကို ရောက်လာတုန်းက ဖေဖေ ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ ထုလိုက်တဲ့ အရုပ်ပေါ့ရှင်"

"လှလိုက်တာ အရမ်းကို လှတာပဲကွာ"

"ဟုတ်တယ် စာမတတ် ပေမတတ် တောသူစစ်စစ်ကလေး တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်း မွေး လာပြီး ဒီသီတဂူ စံအိမ်ကြီးကို ရောက်လာတာလေ၊ ရွှေပင်နားရင် ရွှေကျေး ဖြစ်မယ်လို့ အိမ်ဖော်ပွဲစားက ပြောတယ် ... တကယ်လည်း ပဲ ဒီသီတဂူအိမ်ကြီးပေါ်ကို ရောက်တော့ နိုင်ငံခြားမှာ ပညာတော်သင် သွားတဲ့ သားနဲ့ ရင်အုပ်ကွာနေတဲ့ ဘွားသီရိက နုနုနယ်နယ် ချောချောလှလှ မိန်းကလေးကို တရေးတယူလုပ်ပြီး မွေးစားခဲ့တယ်၊ ဘွားသီရိရဲ့ အစီအစဉ်ကတော့ သူ့သား သီတဂူကို ပြန်လာရင် မေမေ့ကို ဒီမှာ ဆက်မထားဘဲ ရေနံချောင်းက သူ့အစ်မကြီးဆီ

ကို ပို့ထားဖို့ ပဲ"

"သူ့သား ပြန်လာတာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သီတဂူမှာ မထားချင်တော့တာလဲ"

"ဪ ... ကိုကိုရန်မျိုးဆွေရယ် ... တွေးမိဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ အိုးချင်းထား၊ အိုးချင်းထိမှာ စိုးလို့ ပေါ့ ရှင်"

"အင်း ... အင်း ... ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ ... ဇာတ်လမ်းက အရှိန်တက်လာတော့ ဆက်နားထောင် ချင်လာတယ်ကွာ ဆက်ပါဦး"

"ပဒေသရာဇ် ဆန်လွန်းတဲ့ ဘွားသီရိရဲ့ လုပ်ရပ်က သူတစ်ဦးတည်း မဟုတ်ဘဲ၊ ကာယကံရှင် မိသားစု တစ်စုလုံးအတွက် ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းစရာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ် ကိုကိုရန်မျိုးဆွေ ... ဘွားသီရိ မျှော်လင့်ထားတဲ့ အချိန်မှာ ကလျော့ဖေဖေ ဖြစ်မယ့် အလောင်းအလျာက ဒါဂျီလင်ကနေ နှစ်လယ် စာမေးပွဲပြီးလို့ ပြန်လာခဲ့တယ်လေ၊ ဖေဖေ ရည်ရွယ်ချက်က ဒီမှာ ကျင်းပမယ့် ပန်းချီ ပန်းပုပြိုင်ပွဲကို ဝင်ပြိုင်ချင်လို့ ပဲ ... သူက ငယ်ငယ်ကလေး တည်းက ပန်းပုပညာကို လိုက်စားခဲ့တာ၊ အိန္ဒိယကို ရောက်တော့လည်း ဒီပညာကို လိုက်စားခဲ့တယ်လေ"
